SARAH
PARSLEY
TŘETÍ
ZAHRADA
STRHUJÍCÍ PŘÍBĚH LÁSKY, VÁŠNĚ A ZRADY

TŘETÍ ZAHRADA

SARAH PARSLEY

TŘETÍ ZAHRADA

STRHUJÍCÍ PŘÍBĚH LÁSKY,
VÁŠNĚ A ZRADY

Fortuna Libri

Copyright © Sarah Parsley, 2021

Cover design © Pavlína Černá
Cover illustration © ILINA SIMEONOVA / Trevillion Images

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, 2021.
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Alena Jíchová
Jazyková korektorka Lucie Ausobská

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespadají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorovy fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-334-0

Prolog

„Tohle prostě musíš napsat," položila Jana na stůl stoh papírů a nalila si minerálku.

„Blázníš?" chytala se Sára za hlavu. „Nejsem žádná spisovatelka, a navíc nemám ještě ani dost materiálu."

„Děláš si legraci? Dva roky s tebou chodím po archívech, pátráme v církevních záznamech, rodokmen máš prozkoumaný až do předbělohorské doby, naučila ses číst švabach, psát kurentem, Pavel se s tebou rozešel, protože jste chodili na rande jenom do knihovny, a ty nemáš dost materiálu?" mávla Jana rukou a ukázala na štosy lejster všude kolem. „Od té doby, co se ti dostaly do ruky ty deníky, s tebou není k vydržení, nic jiného tě nezajímá. Možná by ses o to měla podělit i s ostatními."

„To nejde," zavrtěla Sára hlavou a pohladila zdobené kožené desky. „Tohle není fikce, ale skutečný život skutečné ženy. Ty nejtajnější myšlenky a pocity mé pra-pra prababičky."

„Nikdo z těch lidí už dávno nežije. Tvoje pra-pra, kolikrát vlastně pra babička byla neuvěřitelně silná a moderní žena, která daleko předběhla svou dobu, zasloužila by si, aby o ní někdo napsal."

„Někdo ano, ale ne já. Jenom bych to zkazila, nejsem historička, byla by tam spousta nepřesností, a navíc, deníky nejsou kompletní, minimálně jeden z nich chybí."

„A to ti dává prostor na trochu představivosti. Máš přece nějakou," nedala se kamarádka odbýt.

Sára se ještě chvíli bránila, ale čím víc o tom mluvily, tím víc se jí ta myšlenka začínala líbit.

Možná měla Jana pravdu. Možná díky ní, Sáře, mohla Nella ještě jednou ožít a vyprávět svůj nevšední příběh.

„Napiš to," řekla ještě jednou Jana a pak dodala: „A možná nebude vadit, když to převyprávíš trochu současnější češtinou."

Uběhlo několik týdnů. Sára tu myšlenku zkoumala ze všech stran. Měla na práci jiné věci, důležitější, například diplomku, ale rozhovor s Janou jí nešel z hlavy. Znovu a znovu se probírala svými záznamy, kopiemi rodných listů a opisy z farních knih. Dokonce si udělala výlet na jeden ze zámků, kde visel Nellin obraz. Paradoxně ten zámek nikdy nebyl v majetku její rodiny, kdo ví, jak se tam ten portrét dostal. Stála před ním snad hodinu, a to jen proto, že se nad ní stará průvodkyně slitovala. Malíř kdysi dávno zachytil nejen Nellinu krásu, ale hlavně její šibalský a tak trochu vševědoucí úsměv.

„Ještě jednou, babi. Ještě jednou říct, co máš na srdci," zašeptala – a v ten okamžik měla jasno. Musí to aspoň zkusit.

Po návratu domů si sedla k počítači a snažila chronologicky napsat všechno, co o Nelle věděla, ale vyznělo to jako kronika. Takhle to nešlo. Její text ani zdaleka nepřipomínal knihy,

které četla. Musela to převyprávět svými slovy, možná i na úkor historické přesnosti. Něco přidat, něco vynechat, něco zatajit. Přikrášlit tam, kde skutečnost byla příliš strohá, a ubrat na syrovosti osmnáctého století.

Začala znovu. Otevřela si nový soubor a přemýšlela, jakou scénou začít? V jakém období jejího života? V den její svatby? Ne. Dřív, mnohem dřív. V ten smutný, pošmourný den, kdy…

1. kapitola

Klášter svaté Uršuly, 1793

Kočár zastavil před klášterem. S hrůzou jsem se dívala na šedé a ponuré zdi a doufala, že snad otce ještě uprosím, ale ani se na mě nepodíval, natož aby se se mnou bavil.

Sice jsme přišli téměř o všechen majetek, ale pořád jsme patřili k šlechtě, nevěřila jsem, že to opravdu udělá. Mýlila jsem se.

Nebyla jsem dost hezká na to, aby si mě vzal někdo opravdu bohatý a vykoupil nás z bídy, takže mě otec aspoň slíbil jako nevěstu Kristovu a doufal – vlastně mi nakázal – že mé usilovné modlení způsobí nějaký zázrak a on znovu zbohatne. Vždyť přece potřeboval majetek a titul pro svého syna Zdislava, mého pětiletého rozmazleného bratra.

Matka představená už nás čekala, avšak zrovna s někým mluvila. Nejspíš to byl šlechtic a zřejmě hodně bohatý. Možná i cizinec, soudě podle kvality látek a moderního střihu jeho šatů. Vysoký, urostlý, ale do tváře jsem mu neviděla.

Naznačil matce představené, že klidně počká, až s námi promluví, a otec mě vystrčil z kočáru.

„To je ta záležitost... jak jsem Vám psal, matko."

„Ano, jistě. A nechcete si to ještě rozmyslet? Může tady chodit do školy a pak..."

„To není nutné. Je to poslušná dcera. Bude dobrá jeptiška a nikdo nemá zájem... totiž... já nemám zájem."

„Ano, v pořádku. Pojď dál, dítě," popadla mě vrásčitou rukou za loket.

Otec bez rozloučení odjel, ale ten cizinec vzal abatyši ještě na chvíli stranou a něco jí tiše povídal.

„Jste si jistý, Vaše Knížecí Jasnosti? Nechcete si to ještě rozmyslet?" zeptala se matka představená. Nejspíš to byla její oblíbená průpovídka.

Cizinec přikývl.

„Jak si přejete. A ještě jednou děkujeme za ten příspěvek na novou střechu. Budeme se za Vás modlit."

Po těch slovech mě matka představená opětovně chytila za loket a společně jsme prošly branou kláštera, která se za námi s hlasitým bouchnutím zavřela. Život pro mě skončil.

Klášter nebyl, navzdory mým představám, tak strašný. Aspoň ne zpočátku. K ponurému šedému stavení, kde se nacházela kaple, kuchyně, obrovská jídelna, cely a dormitář jeptišek, přiléhala ještě jedna, moderní, suchá a světlá budova, postavená zcela nedávno, kde měly ložnice šlechtičny a dívky z bohatých rodin a ve které se rovněž nalézaly učebny.

Matka Jenovéfa, jak se stará abatyše jmenovala, mi vysvětlila, že mám veliké štěstí, protože můj pobyt v klášteře a studium jsou hrazeny z peněz štědrého mecenáše, proto mohu bydlet v nové budově, a ne ve studených celách nebo s novickami v dormitáři. Potom mi ukázala můj pokoj, ve kterém jsem

měla bydlet sama, a když jsem si tam odložila svůj skromný majetek, provedla mě po zahradě.

Zahrada byla očividně její největší pýcha. Vodila mě mezi záhony a zasvěceně vyprávěla o zelenině, kterou nám Bůh věnoval, aby nás zasytil, o bylinkách, které nám poskytl na léčbu nemocí, a o jabloních, jejichž plody přečkají celou zimu.

„Některé sestry si myslí, že pěstování květin je rozmařilost," vysvětlovala nad květinovým záhonem, „ale Bůh nestvořil jen práci. Ve své nekonečné dobrotě stvořil i věci pro potěchu oka. A navíc taková kopretina nebo levandule jsou pastvou pro včeličky," ukázala na úly, které stály u zdi ve stínu šeříků. „I obyčejná prosná kaše chutná lépe s kapkou medu."

Musela jsem uznat, že má ve všem pravdu, a to, jak byl klášter zařízený, se mi líbilo. Prohlídka ovšem ještě nebyla u konce. Prošly jsme dvířky ve zdi, po které se pnula vinná réva, a dostaly jsme se k hospodářským budovám.

„Uživit tolik lidí není snadné," pokračovala matka Jenovéfa ve výkladu. „Zvlášť mladé slečny nemůžeme odbýt jen kaší, proto máme dvě krávy na mléko, slepičky, prasátka, a dokonce i pár koz."

Pak mi poutavě a s láskou vyprávěla, jak jemné je mýdlo s přídavkem kozího mléka a tuku a jak úžasné je tuhé mýdlo na vlasy z kopřivového pudru s přídavkem medu, a o nádherných barvách, které se dají vyrobit z obyčejného šťovíku. Visela jsem na každém jejím slovu a doufala, že se to všechno také jednou naučím.

Ano, prahla jsem po vědomostech, ale když jsem pak ležela na posteli ve své malé skromné ložnici, uvědomila jsem si, že nechci strávit celý život za zdmi kláštera, jak pro mě plánoval otec. Toužila jsem po lásce. Po skutečné, šílené lásce, kterou jsem znala jen z knih a básní. Po lásce, která dokáže připravit člověka o rozum. Pro kterou stojí za to zemřít. Chtěla jsem,

aby mě někdo vzal každou noc do náruče a líbal tak vášnivě, až budu omdlévat závratí. Snila jsem o muži, v jehož přítomnosti bych se chvěla vzrušením jako osika. O někom, kdo by dokázal být zároveň silný i něžný, vedle koho bych se cítila v bezpečí. Z koho by se mi podlamovala kolena, jakmile by na mě pohlédl. Jehož hlas bych cítila vibrovat až v morku kostí.

A pak jsem si uvědomila, že to jsou bohužel jen sny, a mé oči se zalily slzami. Možná se naučím číst ve starých složitých knihách, mluvit francouzsky, německy a latinsky, psát krasopisem a zpívat písně za doprovodu varhan, ale lásku nikdy nepoznám. Nikdy.

* * *

Matka představená si mě rychle oblíbila. Měla jsem šanci se něco naučit a já se ji rozhodla využít. Každou volnou chvíli, kdy jsem nemusela studovat, jsem trávila s ní a ona mi ráda předávala všechny své znalosti. Bylo jich tolik, že jsem pochybovala, že je kdy zvládnu vstřebat, ale kupodivu mi to šlo samo. Brzy jsem poznala každý plevel, uměla připravit krásné barvy a kosmetiku, které byla přímo kouzelná. Jen díky ní se mé rozčepýřené vlasy proměnily v krásné lokny a pupínky na obličeji nadobro zmizely.

„Kdyby to nebyl hřích, pověděla bych ti, že jsi teď velmi krásná," řekla mi matka představená při jednom z našich rozhovorů na lavičce pod košatou lípou.

Bavily mě však i jiné věci, malovala jsem iluminace, stáčela med a jako jediná jsem dobrovolně jezdila s matkou Jenovéfou i na trhy. Peníze, které jsme vydělaly, byly pro klášter velmi důležité a naše výrobky byly tak vyhlášené, že se pro ně sjížděli lidé ze široka daleka. Nehledě na to, že jsem to brala jako jedinou příležitost, jak se dostat za klášterní zdi.

A pak, když se všechno zdálo tak dobré, jak to jen mohlo být, matka Jenovéfa zemřela.

Klášter svaté Uršuly, 1794

Ležela jsem přivázaná ke studené kamenné lavici a na má nahá záda dopadala jedna rána rákoskou za druhou. Už jsem ani neměla sílu křičet. Ta odporná přisluhovačka na mě vylila vědro vody a ledové drti, aby mě probrala a výprask mohl pokračovat. V bezvědomí bych si to tolik neužila.

Nebylo to poprvé. Věděla jsem, že si mám dávat pozor na pusu, ale to já prostě nedokázala. Neuměla jsem mlčet, když se ubližovalo těm, kteří se nedokázali bránit sami.

Další rána byla prudší než ty předchozí. Cítila jsem, jak mi praskla kůže, a já se zmohla jen na heknutí. Výkřik už jsem nezvládla. Děj probíhal mimo mě, hlasy ke mně doléhaly z dálky. Necítila jsem chlad, ani bolest, pouze strach. Strach z toho, že pokud ztratím vědomí, už se neproberu, že mě ta bestie jednou zabije, že už se nikdy nedostanu pryč z tohoto pekla. A pokud by se mi to přece jen nějakým zázrakem povedlo, už nikdy nebudu stejná jako dřív. Moje city a emoce budou navždy zničené.

„To už stačí. Víte, že ji nesmíme poškodit," řeholnice v černém hábitu zadržela ruku naší nové matky představené dřív, než mě mohla znovu udeřit. „Tohle se jen tak nezhojí a ona ještě nesložila řeholní slib. Její rodina..." Chtěla nejspíš dodat, že má rodina si mě může kdykoliv vyžádat zpátky, ale té myšlenky jsem se dávno vzdala.

„Ať mi táhne z očí," odplivla si abatyše a odhodila krvavou rákosku na zem. „A na tu ránu ať se jí někdo podívá," dodala znechuceně. „Jestli něco nesnáším, tak to jsou rozmazlené

slečinky. Všechny jsou hříchem prolezlé," slyšela jsem ještě, když mě sestry odvazovaly z lavice.

Zámek Bukov, listopad 1795

Sebastianovy prsty lehce tančily po klapkách spinetu. Mohla bych tam stát a neúnavně ho poslouchat celé hodiny, každý den, do konce života. Dívat se na jeho štíhlé, dlouhé prsty, poslouchat melodie, které klapky pod jejich dotykem vyluzovaly, obdivovat jeho znalosti, když učil mého mladšího bratra, a nenápadně se kochat krásou jeho plavých vlasů.

Mně samozřejmě soukromého učitele rodiče nikdy nepořídili, mně musely ke vzdělání stačit dva roky v klášteře, ze kterého jsem zcela nedávno přijela a už nikdy, *nikdy* se tam nechtěla vrátit zpátky.

Soukromý učitel pro dceru jsou vyhozené peníze a vzdělání dívek je jen zbytečnost. Kolikrát jsem jen tohle slyšela. Ovšem pro syna a dědice nebylo nic dost dobré, na ničem se nešetřilo. Pravda byla však taková, že dědic už skoro neměl co zdědit. Jenom titul.

Nebývalo to vždycky tak. Naše rodina kdysi měla peníze. Hodně peněz. Pamatuji si na to. Ale několik válek, které se přehnaly přes naše vesnice, a následný hladomor nás doslova ožebračily. Otec si nic nevymohl ani u císaře a okolní šlechtici si mnuli ruce a těšili se, jak koupí náš krásný zámek za zlomek ceny. Jediná šance byla bohatě mě provdat.

Ještě v mých patnácti letech by to bylo nemyslitelné. S hubeným tělem, nepřiměřeně dlouhými pažemi a nohama jsem vypadala jako pavouk, na hlavě jsem měla místo vlasů koudel a obličej posetý pupínky. Vím, vdaly se i ošklivější, ale v mém případě skutečně neměl případný ženich co získat. Dědičné

právo připadlo mému bratrovi, a já nejenže neměla věno, ale otec naopak počítal s tím, že za mě někdo zaplatí.

Když otec toho dne přijel do kláštera, aby mě konečně donutil složit řeholní slib, dokonce i on usoudil, že sice pozdě, ale přece jen jsem nakonec zkrásněla a určitě najde někoho, kdo si mě vezme. A samozřejmě to bude ten, kdo dá víc. Nejlépe šlechtic, ale pokud bude dost bohatý, může to být třeba měšťan. Starý, hrbatý, s jednou nohou, všechno jedno, hlavně aby měl peníze. Nikoho ani nenapadlo zeptat se, jak se ty plány zamlouvají mně. Můj názor nikoho nezajímal, a když jsem jej několikrát vyslovila, vysloužila jsem si jen smích. A tak mě matka vodila z plesu na ples a předváděla jako chovnou klisnu.

Pravda, nebyla jsem v tom sama. I další matky předváděly své dcery a snažily se ulovit bohatého ženicha. Bohužel jich bylo docela hodně, a to znamenalo velkou konkurenci. Všechny ostatní dívky navíc měly mnohem novější a dražší šaty. To mě však netrápilo. Já se těšila na každou utajenou chvíli o samotě se Sebastianem a plánovala si, jak spolu utečeme.

„Ještě mi chybí necelý rok studia, Nello," říkával, když mě líbal a hladil v tmavé chodbě zámku.

„Počkám na tebe," slibovala jsem.

„Otec mi nedá žádné peníze, dokud nedostuduji."

„Já nepotřebuji majetek. Můžu pracovat jako kuchařka nebo pradlena. Uživím nás."

„Nás dva ano, lásko, ale co až přijdou děti?" namítl a já si ověřila, jak je neuvěřitelně starostlivý.

„Do té doby dostuduješ a jako doktor nás uživíš."

„Nemůžu se dočkat, lásko," šeptal a dál mě zahrnoval polibky.

Byla jsem poprvé zamilovaná a pevně rozhodnutá. Ať si rodiče říkají, co chtějí, ať mě tahají na další a další plesy, já se ho nevzdám.

* * *

Byl konec ledna a mimořádně studená noc. Choulila jsem se v kočáře do deky a jela na další ples. Naštěstí to nebylo daleko.

Sál byl vymrzlý. Úsporná opatření se zřejmě týkala i dřeva a svíček a já doufala, že nebudu sedět a zahřeji se tancem.

Sice jsem neseděla ani jeden tanec, ale žádný z tanečníků se mi nezamlouval a žádnému jsem nevěnovala zvláštní pozornost. Na hloupé otázky o počasí jsem odpovídala jednoslovně a před očima jsem měla Sebastianův úzký, bledý obličej.

Kdyby se mě někdo ptal, komu jsem byla představena, neměla bych tušení. Všechna ta jména baronů a hrabat mi splývala dohromady, a zrovna tak jejich tváře.

„Usmívej se trochu!“ nabádala mě matka už poněkolikáté.

„Na koho? Na ty napudrované panáky?“ Pohlední byli akorát mladí důstojníci v uniformách, ale ti smrděli grošem. Měla jsem nakázáno držet se od nich dál. Nevadilo mi to. Sebastianovi se stejně žádný z nich nevyrovnal. Usrkla jsem trochu vína a znovu jsem šla na parket, zavěšena do nějakého tlustého hraběte, který při každém slovu prskal.

Brzy ráno přinesl poslíček zprávu. Ještě jsem nebyla zcela ustrojená.

„Další ples?“ zeptala jsem se otráveně, když jsem viděla matčin nadšený výraz. Dokonce i otec vypadal potěšeně.

„Ano, je to pozvánka na ples. Ale od koho! Pozval tě *Nikolas* Albrecht. Kníže! Nesmírně bohatý. Viděl tě na plese a líbila ses mu.“

„Nepamatuji se na něj,“ ohrnula jsem nos. Bylo mi to úplně jedno, i kdyby jeho krávy žraly ze zlatého žlabu, mému Sebastianovi zcela jistě nesahal ani po kotníky.

„Není divu, že si na něj nepamatuješ, celou dobu jsi působila jako náměsíčná," vyčítala mi matka už poněkolikáté.

„Byla tam taková zima, že jsem měla zamrzlé oční bulvy, a za dva týdny to nebude o nic lepší," ukázala jsem datum na pozvánce.

„Tak to prostě vydržíš!" zařval otec. Po zbytek snídaně už nikdo nepromluvil.

* * *

Panství knížete Nikolase Albrechta bylo daleko. Museli jsme po cestě přenocovat u tety, hraběnky Anny. Byla sice mnohem bohatší než my, ale nijak to nedávala najevo a měla jsem ji ráda. A ráda bych ji navštěvovala nebýt mých dvou nafoukaných sestřenic.

Alžběta a Sofie, překrásné dívky s růžovými tvářemi a andělskými kudrnami, bohužel nosily nos tak nahoru a mluvily tak uječeně, že je nikdo nesnesl déle než pár minut.

„My jedeme taky na ples," chlubila se Alžběta, která, na rozdíl ode mne, měla ve svých čtrnácti letech naprosto dokonalou pleť. Žádné pupínky. Kdybych tak vypadala ve čtrnácti já, nejspíš bych neskončila v klášteře.

„Máme úplně nové šaty a střevíčky a vějíře," dodala šestnáctiletá Sofie a ukazovala tu nádheru.

Tentokrát nepřeháněly. Mušelín a hedvábí v ledově modré barvě, která se hodila k zimní sezoně, doplněné pláštěm z bílé kožešinky s podšívkou ve stejném odstínu jako šaty. Stříbrná výšivka byla decentní. Nic přeplácaného. Ty róby jsem jim záviděla, nestydím se to přiznat, ale na druhou stranu mě těšilo, že si Nikolas Albrecht nejspíš vybere jednu z mých sestřenic a já budu dál volná pro Sebastiana.

Na panství knížete jsme vyrazili hned po obědě, protože nás čekalo ještě mnoho mil. Můj otec, strýc, matka a teta jeli v jednom kočáře, já a mé drahé sestřenice ve druhém. Nekonečné hodiny jsem musela poslouchat, jestli je lepší mladý hrabě Kolowrat, nebo Lobkowicz.

„Já myslela, že Vám jde o Nikolase Albrechta," neodpustila jsem si.

„Zbláznila ses? Vždyť je to vdovec a je mu nejmíň sto let," smála se Sofie, až jí lokýnky nadskakovaly.

„Navíc je to kníže a ten pokukuje po dceři císaře nebo krále, a ne barona," dodala Alžběta.

„Jeho první manželka prý byla princezna z nějaké severské země."

„První z kolika?" zeptala jsem se, ale odpovědi se mi nedostalo. Sofie a Alžběta už zase mluvily o nějakých mladících, které jsem neznala, a hloupě se chichotaly.

Nakonec jsem to však nějak přežila a dostala se až do tanečního sálu. Naštěstí vyhřátého. Očekávala jsem, že bude všechno velice formální, že budeme knížeti představeni plným jménem a titulem, ale nebylo tomu tak. Livrejovaný sluha nás pouze odvedl k našemu stolu, nechal nám nalít víno a odešel. Rozhlížela jsem se kolem, ale knížete jsem neviděla. Nejspíš bych ho ani nepoznala.

Tanec ještě nezačal a hudba hrála zatím jen potichu, ale ocenila jsem sladěnost hudebníků i výběr skladeb. Kníže prý hodně cestoval a nejspíš věděl, co se hraje ve světě.

Když začal tanec, hudba zesílila a kapela hrála známé kusy, aby každý věděl, co tančit. Mužů bylo v sále dost, takže jsem neseděla ani jeden tanec a věděla jsem, že za to zaplatím puchýři, jelikož mě příšerně tlačily nové střevíce, dárek od tety Anny.

Po několika obstarožních šlechticích v parukách a jednom bohatém měšťanovi, který páchl potem, jsem tancovala

s docela pohledným šlechticem, který se představil jako Darien. Prohodili jsme spolu pár zdvořilostních frází a po tanci mě odvedl zpět ke stolu. Byl vysoký, mladý, pohledný a měl velmi příjemný hlas. Jako jediný z celého sálu se mi líbil, a tak mě mrzelo, když později zamířil k mým sestřenicím.

Dříve, než vyzval k tanci Sofii, vešel do místnosti ceremoniář a zjednal ticho. Oznámil nám, že kníže onemocněl a na ples se osobně nedostaví, ale jako odškodné nám posílá další čtyři sudy vína a množství pochoutek. Hned nato zaplnilo sál množství sluhů se džbány vína a obrovskými tácy s horami masa, kuřat, studené šunky a sladkých zákusků. Po nich vešly do sálu mladé dívky ve světlých šatech, které darovaly pamětní stříbrnou minci každému muži a stříbrný prsten s fialovým kamenem a vějíř ve stejné barvě ženám a dívkám.

Muzikanti začali znovu hrát a taneční plocha se zaplnila lidmi. Nevím už, s kým vším jsem tančila, ale Darien pro mě přišel ještě dvakrát a úplně naposled mě na parket vyvedl někdo jménem Mikuláš. Neustále se mračil, jako by ho tanec ani nebavil, přitom byly jeho pohyby neuvěřitelně ladné. Nejlepší tanečník ze všech. Raději jsem se však na něj nedívala a ani ho neposlouchala. O počasí jsem toho za jeden večer slyšela už dost.

„To jsou mrazy, co?“ začal konverzaci.

„Ano, a to je prosinec. Co budeme dělat v lednu...“ snažila jsem se o nějakou odpověď, ale ani mě nenechal domluvit.

„Hlavně, aby nebylo o žních zase takové sucho jako vloni.“

„Tratil jste hodně na obilí?“

„Zvěře v lesích taky ubylo.“

Další, který se rád poslouchal. Po zbytek tance jsem si vystačila jen s jednoslabičnými odpověďmi. A jemu to nejspíš nevadilo.

Cestou domů jsem si vyslechla od matky kázání, že jsem se málo usmívala a málo snažila a že kvůli mně skončí naše rodina v nějaké staré ratejně a bude to jen a jen moje vina. Po nějaké době jsem ji přestala vnímat. Ne že bych byla tak otupělá vůči jejímu kázání, ale cítila jsem, jak na mě jde horkost a zbytek cesty už si nepamatuji.

* * *

Blouznila jsem z vysoké horečky, občas jsem se probrala a pak zase upadla do horečnatých snů. Pamatuji se, že byl u mě doktor a můj miláček Sebastian, který se přišel, jako student medicíny, podívat na zajímavý případ. Mluvili o mé nemoci strašně učeně, téměř nic jsem jim nerozuměla, navzdory mé dobré latině. Pak mi pustili žilou a já znovu upadla do neklidného spánku. Když jsem se později na chvíli probrala, seděla u postele matka a se slzami v očích mi sdělovala, že o mě kníže Nicholas Albrecht projevil zájem a otec ho jel navštívit, aby probrali finanční stránku sňatku. Předpokládala jsem, že se otec o mé nemoci nezmíní, aby si kníže nemyslel, že si kupuje neduživou chudinku. Ne že by mi na tom záleželo.

K žádné svatbě stejně nedojde. Sebastian přišel několikrát k mému lůžku a ujišťoval mě o své lásce. Už bylo rozhodnuto. Uprchneme spolu hned, jak znovu posbírám síly.

Uzdravila jsem se. Jednoho rána mi bylo o trochu lépe a pak už se to jen zlepšovalo. Matka mi vyprávěla, že jsem stonala skoro měsíc, a doktor mi nařídil, abych se ještě nějakou dobu šetřila.

To mě však ani nenapadlo. Připravovala jsem se na útěk. Sebastian řekl, že můžu zatím zůstat u jeho babičky, která je na naší straně, a také sehnal kněze, který byl ochotný nás oddat. Ovšem za úplatu.

„Dal jsem mu všechny svoje úspory, ale ten vydřiduch chce ještě nejméně deset zlatých," vysvětloval Sebastian.

„Páni, to je hodně," vykulila jsem oči. Nějaké peníze jsem měla, občas jsem dostala něco na parádu, ale deset zlatých to rozhodně nebylo. „Ale neboj se, až přijdeš na příští hodinu, tak už je budu mít," uklidnila jsem Sebastiana a pohladila jeho zlaté vlasy.

Políbil mě na rozloučenou a pak rychle odešel, aby nás spolu nikdo neviděl.

Nemohla jsem být šťastnější. Náš plán vycházel. Peníze byly sice problém, ale ne neřešitelný. S pomocí mladé služebné, která ochotně došla do města k Židovi, jsem prodala prsten a vějíř z plesu, boty od tety, které mě stejně tlačily, hedvábnou šálu a šaty, ze kterých jsem už vyrostla.

Od Žida jsem dostala víc peněz, než jsem čekala. Povzbuzená úspěchem jsem doma našla ještě pár věcí, které už jsem nepotřebovala. Počítala jsem, že pokud se uskromníme, mohly by nám peníze vystačit na dost dlouho.

Sebastian měl ohromnou radost, když jsem mu předala zlatky pro kněze, a slíbil, že zkusí zajistit nejbližší datum. Prý by to neměl být problém, když nebudu trvat na určitém dni.

„Ať je to třeba v pondělí, na tom nezáleží," usmála jsem se šťastně.

„Mně na tom také nesejde. Zkusil jsem doma nadhodit, jestli budou rodiče souhlasit s nevěstou podle mého výběru, a otec řekl, že je mu to úplně jedno, hlavně když dostuduji."

„To ti závidím, mě by asi poslali znovu do kláštera," vzdychla jsem a otřásla se při té vzpomínce.

„Bylo to tam tak hrozné?"

„Ano, ale ne horší než představa svatby s nějakým starým vdovcem."